

פוככים שים קנף וגו'. וכף י'
הפתחונה עולה לשלש עשרה
מדות, ורמוזות באות א', י'
למעלה וי' למטה. חכמה בראש
וחכמה בסוף. ו' פריכה של
שניהם.

קום טל האבן, וכרף אותה באותו
החוט של זרקא, שהוא ארף
אפים, בעלה, ודאי וא"ו ארפה,
שאם אין אדם כורף אותה בה'
י' באבנים בראש הטבעת,
שעליה נאמר תהא מקדשת לי
בטבעת זאת. וכרצועה, שהיא
קשר תפלין תפלה של יד, שהיא
כרוכה באצבע, לא מסתלקת.
וכשהיא כרוכה על הראש של
אות ו', נקראת פתך של ספר
תורה. ובשבילה נאמר, כל
המשתמש בכתר עובר.

היא אבן מכללת ומעטרת על כל
האותיות, היא עטרה על כל ראש
של צדיק, כמו שבארנו בעלי
המשנה, העולם הבא אין בו לא
אכילה ולא שתיה, אלא צדיקים
יושבים ועטרותיהם בראשיהם,
והיא פתך תורה וכתך פהנה וכתך
מלכות בשלש פנים של שיי".
ממשה נודע בשמך, רועה
הנאמן. בשלש אותיות התעטרך
להיות פתך על ראש כל הכהנים
ולוים וישראלים התעטרך על
כלם.

ובשעלתה במחשבה האבן
האחת כלולה מעשר ספירות,
שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
המחשבה ודאי היא חכמה מ"ה
חש"ב, ותמצא אותה שם. ומצד
של הפתך נקראת פתך, ובה עלו
ישראל במחשבה. שמחשבה
נעשתה לו מרפכה, וכשעולה
לעלת כל העליונים נעשית פתך
בלי שתוף, שנקללת להיות
מרפכה לאותו שאין לו חשבון ושתוף.

ובש"ש בישראל משפילים, וזורקים אותו בדבור של תפלות במקלע שלהם, ומעלים אותה

עובריה א' ו) אם תגביה פנשר ואם בין פוככים שים
קנף וגו'. והכי י' תפאה סליקת ל"ג מכילן,
ורמיזן באת א' י' לעלא וי' לתתא, חכמה
בראש וחכמה בסוף. ו' פריכא דתרויהו.

קום נטיל אבנא וכרף לה בההוא חוט דזרקא
דאיהו ארף אנפין בעלה ודאי וא"ו
אריכא דאם בר נש לא פריף לה בה' י' באבנין
בריש טבעתא, דעלה אתמר תהא מקדשת לי
בטבעת זאת. וברצועה דאיהי קשר תפלין
תפלה דיד דאיהי פריכא באצבעא, לא
אסתלקת. וכד איהי פריכא על רישא דאת ו'
אתקריאת תגא דספר תורה. ובגינה אתמר כל
המשתמש בתגא חלף.

איהו אבן מכללת ומעטרת על כל אתון. איהי
עטרה על כל רישא דצדיק, כמה
דאוקמוה מארי מתניתין, העולם הבא אין בו
לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים
ועטרותיהם בראשיהם. ואיהי פתך תורה וכתך
פהנה וכתך מלכות בתלת אנפין דשי"ן. מן
משה אשתמודע בשמך רעיא מהימנא. בתלת
אתון אתעטרת למהוי פתך על רישא דכלהו
דכהנים ולוים וישראלים אתעטרת על כלהו.
וכד סליקת במחשבה איהי אבנא חדא פלילא
מעשר ספירן דאנון יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

מחשבה ודאי איהי חכמה מ"ה חש"ב ותשפח
לה תמן. ומספרא דכתך תגא אתקריאת, ובה
עלו ישראל במחשבה. דמחשבה אתעבידת
ליה מרפכה. וכד סליקא לגבי עלת כל עלאין,
אתעבידת תגא בלא שתופא דאתפלל למהוי
מרפכה לההוא דלית ליה חשבון ושתוף.

וכד אית בישראל משפילים וזרקין ליה